

ΕΤΟΣ 68ov

24 Μαΐου 2020

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 21 (3495)

ΕΝΑΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ

«Γεννήθηκες βουτηγμένος στην άμαρτία καί θέλεις νά μᾶς κάνεις τόν δάσκαλο;» (Ίωάν. 9,34). Μ' αὐτή τή φράση ὀλοκληρώνουν τόν διάλογο τόν ὁποῖο εἶχαν οἱ Φαρισαῖοι μέ τόν ἐκ γενετῆς τυφλό, τόν ὁποῖο θεράπευσε ὁ Χριστός ἀναδημιουργώντας τον καί δίδοντάς του τή ζωή ποιώντας πηλό, ὅπως ὁ Τριαδικός Θεός στήν Ἐδέμ γιά νά δημιουργήσει τόν πρῶτο ἄνθρωπο, τόν Ἀδάμ. Καί ὁ ἀναδημιουργημένος ἄνθρωπος, ὁ πρῶν τυφλός, ὁ πρῶν ταπεινός ζητιάνος, πού ὅλοι τόν γνώριζαν ὡς σιωπηλό καί δυστυχῆ, λαμβάνει μεγάλη δύναμη μέσα του. Μπορεῖ πλέον νά διδάσκει ἐκείνους πού θεωροῦσαν καί εἶχαν στή ζωή τό μονοπώλιο τῆς θρησκευτικῆς καί πνευματικῆς γνώσης. Καταφέρνει νά τούς ἀποστομώσει, τούς ἀναγκάζει νά τόν ἀπομακρύνουν ἀπό τή συναγωγή, γιατί δέν ἄντεχαν τήν παρρησία τῶν λόγων του.

Ὁ τυφλός καί οἱ Φαρισαῖοι

Ὁ πρῶν τυφλός γίνεται διδάσκαλος. Μόνο πού δέν ἀποσκοπεῖ στό νά διδάξει τούς Φαρισαίους θεολογικές ἐρμηνεῖες σέ χωρία ἢ πῶς μπορεῖ νά τηρηθεῖ ἀληθινά ὁ μωσαϊκός νόμος. Κι αὐτό, διότι δέν εἶναι ὁ νοῦς πού κατευθύνει τόν πρῶν τυφλό, ἀλλά ἡ καρδιά. Εἶναι ὁ φωτισμός τῆς ὑπαρξης τόν ὁποῖο γεύτηκε μέ τήν ἀναδημιουργία του ἀπό τόν Χριστό. Δέν ἄνοιξαν μόνο οἱ ὀφθαλμοί τοῦ σώματος, ἀλλά καί τά μάτια τῆς ψυχῆς. Ὁ πρῶν τυφλός νιώθει ὅτι δέν μπορεῖ νά κλείσει τό στόμα του. Δέν μπορεῖ νά μή διδάξει Αὐτόν πού ἔχει γίνει τό κέντρο τῆς ζωῆς του, τόν Ἰησοῦ Χριστό. Καί διακηρύσσει ὅτι ὁ Χριστός εἶναι αὐτός πού τόν θεράπευσε, ὁ Χριστός εἶναι ἐκ τοῦ Θεοῦ προερχόμενος καί ὄχι ἕνας ἄνθρωπος ἀμαρτωλός, ὅτι ὁ Χριστός μόνο ἂν προέρχεται ἀπό τόν Θεό μπορεῖ νά ἐρμηνευθεῖ.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ιωάν. 9' 1-38)

Τό φῶς τοῦ κόσμου

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγων ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Ραββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῆ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ. Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμπσαντός με, ἕως ἡμέρα ἐστίν· ἔρχεται νῦν ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾤ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμου. Ταῦτα εἰπὼν, ἔπτυσε χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὃ ἐρμηνεύεται, ἀπεσταλμένος. Ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἤλθε βλέπων. Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον, ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθημένος καὶ προσαϊτῶν; Ἄλλοι ἔλεγον· ὅτι οὗτός ἐστιν. Ἄλλοι δὲ ὅτι ὁμοίος αὐτῷ ἐστίν. Ἐκεῖνος ἔλεγεν· Ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐλεγον οὖν αὐτῷ· Πῶς ἀνεώχθησάν σου οἱ ὀφθαλμοί; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν· Ἄνθρωπος, λεγόμενος Ἰησοῦς, πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶπέ μοι· Ὑπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, καὶ νίψαι. Ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος, ἀνέβλεψα. Εἶπον οὖν αὐτῷ· Ποῦ ἐστίν ἐκεῖνος; Λέγει· Οὐκ οἶδα. Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτε τυφλόν. Ἦν δὲ Σάββατον, ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέωξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. Πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι, πῶς ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Πηλὸν ἐπέθηκέ μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνιψάμην, καὶ βλέπω. Ἐλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· Οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ Σάββατον οὐ τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον· Πῶς δύναται ἄνθρωπος ἀμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; Καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς. Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἠνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δὲ εἶπεν· ὅτι προφήτης ἐστίν. Οὐκ ἐπίστευσαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ, ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος καὶ ἠρώτησαν αὐτούς, λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Ἀπεκρίθησαν δὲ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· Οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν, καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἶδαμεν· ἢ τίς ἠνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε· αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ λαλήσει. Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους· ἤδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα, ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται. Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον· Ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε. Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον, ὃς ἦν τυφλός, καὶ εἶπον αὐτῷ· Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀμαρτωλὸς ἐστίν. Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν· Εἰ ἀμαρτωλὸς ἐστίν, οὐκ οἶδα· ἐν οἶδα ὅτι, τυφλὸς ὢν, ἄρτι βλέπω. Εἶπον δὲ αὐτῷ

πάλιν· Τί ἐποίησέ σοι; πῶς ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Εἶπον ὑμῖν ἤδη, καὶ οὐκ ἠκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκούειν; μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι; Ἐλοιδόρησαν οὖν αὐτόν, καὶ εἶπον· Σὺ εἶ μαθητῆς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμὲν μαθηταί. Ἡμεῖς οἶδαμεν, ὅτι Μωϋσεὶ λελάληκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστίν. Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστιν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἴδατε πόθεν ἐστί, καὶ ἀνέωξε μου τοὺς ὀφθαλμούς. Οἶδαμεν δὲ ὅτι ἀμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει· ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβῆς ᾖ, καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τούτου ἀκούει. Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἤνοιξέ τις ὀφθαλμοὺς τυφλοῦ γεγεννημένου. Εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν. Ἀπεκρίθησαν, καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἐν ἀμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὅλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; Καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω. Ἦκουσεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω, καὶ εὐρῶν αὐτὸν εἶπεν αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ἀπεκρίθη ἐκείνος καὶ εἶπε· Τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν; Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Καὶ ἐώρακας αὐτόν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ, ἐκείνός ἐστιν. Ὁ δὲ ἔφη· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.

Ἡ διδαχὴ τῆς εὐγνωμοσύνης

Ὁ πρῶν τυφλὸς γίνεται διδάσκαλος. Διδάσκει τὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς αὐτόν πού τόν θεράπευσε. Διδάσκει τὴν πίστην, δηλαδή τὴν ἐμπιστοσύνην ὅτι αὐτός πού τόν ἔκανε καλὰ ὁδηγεῖ τούς ἀνθρώπους στὸν Θεό. Διδάσκει τὴν ἀνδρεία ὅτι δέν ὑπολογίζει τὴν ἀπορριψη ἀπὸ τούς ἄλλους γιὰ τὴ σταθερότητα τῆς ὁμολογίας του. Διδάσκει ἠθος, ἀλήθεια καὶ αὐτοσεβασμό, γιατί δέν εἶναι διατεθειμένος νά συμβιβαστεῖ μέ τὴν κακία ἐκείνων πού ἀπορρίπτουν τὸ βίωμα καὶ τὴν ἐμπειρία ζωῆς πού τόν μεταμόρφωσε. Διδάσκει τελικά τὴν ἀξιοπρέπεια νά παραμένει κανεὶς σταθερός στὶς ἀρχές του, πού δέν εἶναι ἰδέες ἢ ἐπιχειρήματα ἢ σκέψεις, ἀλλὰ βιώματα.

Τὸ κενό τῆς αὐθεντικῆς διδαχῆς

Πολλές φορές στὴ ζωὴ μας ἔρχονται ἄνθρωποι, περιστάσεις, δοκιμασίες πού μᾶς καλοῦν νά συμβιβαστοῦμε, νά βάλουμε νερό στό κρασί μας, νά ὑποχωρήσουμε σ' αὐτό πού ζοῦμε καὶ πιστεύουμε ὡς ἀληθινό. Νά κάνουμε πίσω καὶ νά ἀποδεχθοῦμε διδασκαλίες πού συγκρούονται μέ ὅσα πιστεύουμε. Ἰδίως στὴν πνευματικὴ μας ζωὴ καὶ πορεία πολλοὶ μᾶς ζητοῦν νά ἀρνηθοῦμε τὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλῳάμ, τὴν Ἐκκλησία στὴν ὁποία βαπτισθήκαμε καὶ ἀναγεννηθήκαμε καὶ νά ἀκολουθήσουμε ἄλλες σκέψεις καὶ πρόσωπα. Ἡ ἀπειλή τῆς ἀποσυναγωγοποίησης, τῆς ἀπομόνωσης δηλαδή ἀπὸ τὸν «προοδευμένο» κόσμον, ἢ προτροπὴ γιὰ

24 Μαΐου 2020: ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ.

Συμεῶν ὁσίου τοῦ ἐν τῷ θαυμαστῷ ὄρει (†590).

Ἦχος: πλ α' - Ἑωθινόν: Η' - Απόστολος: Πράξ. ιστ' 16-34 - Εὐαγγέλιον: Ἰω. θ' 1-38.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 31 Μαΐου, τῶν Ἁγίων 318 Πατέρων.

Απόστολος: Πράξ. κ' 16-18, 28-36 - Εὐαγγέλιον: Ἰω. ιζ' 1-13.

ταύτισή μας μέ τούς πολλούς, μάς κάνει εὐκολούς στήν ὑποχώρηση, μέ ἀποτέλεσμα οἱ συμβιβασμοί καί ἡ ἀπάρνηση τῶν ἀξιών νά μάς ὀδηγοῦν σέ ἀδιέξοδο.

Παράλληλα, αἰσθανόμαστε τό κενό καί τήν ἔλλειψη διδασκάλων ἀληθινῶν πού νά μάς στερεώνουν στήν πίστη, στό ἦθος, στήν εὐγνωμοσύνη πρὸς τόν Θεό γιά τήν πνευματική μας ἀναδημιουργία. Διδασκάλων πού ἔχουν τή γενναιότητα νά πᾶνε ἐνάντια στό ρεῦμα τῆς ἐποχῆς, τῆς ἀμαρτίας, τοῦ άτομοκεντρισμοῦ. Λείπει ἀπό τήν παιδεία, τά Μέσα Μαζικῆς Ἐνημέρωσης, τήν κοινωνία ἢ διδασκαλία ἠθους καί ἀγάπης, πνευματικῆς καλλιέργειας καί δεσπόζει ἡ διδασκαλία ἀποστεωμένης ἐπιστήμης, ὀρθολογισμοῦ, ἐμμονῆς στόν πτωτικό κόσμο. Κάποτε καί στήν ἐκκλησιαστική ζωή, ἐπιμένουμε στήν τήρηση καλῆς συμπεριφορᾶς, ὄχι ὅμως στή βίωση τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ μέσα ἀπό τή ζωή τῆς πίστεως, τῆς ἀγάπης, τῆς κοινωνίας στόν συνάνθρωπο.

Ἔτσι στή στεῖρα γνώση

Ἄς ἀναζητήσουμε ἀληθινούς διδασκάλους, πού θά μιλοῦν καί θά δείχνουν τόν Χριστό πού βιώνουν ἐντός τους. Ἄς ὑπερβούμε τή στεῖρα γνώση, πού εἶναι μέν χρήσιμη, ἀλλά τυφλώνει μέ τήν αἴσθηση τῆς αὐτάρκειας πού γεννᾷ σ' ἐκείνους πού τήν κατέχουν. Καί ἄς μεταποιήσουμε τή ζωή μας σέ ἀντίσταση στό πνεῦμα τοῦ συμβιβασμοῦ μέ τίς ἀξίες τοῦ κόσμου τούτου. Μόνο μέ ἀναγέννηση στήν Ἀνάσταση καί ἀναβαπτισμό μας στή ζωή τῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλῳάμ, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία, μποροῦμε νά βροῦμε νόημα καί φῶς. Χριστός Ἀνέστη!

π. Θ.Μ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

---